

X. INFORMACJE

Odeszli do Pana:

Niestudzony mistrz i filar odnowy liturgicznej
O. Adrien Maurice Nocent OSB
Pius-Ramon Tragan

W poniedziałek drugiego tygodnia Adwentu, 9 grudnia 1996 roku odszedł do Pana O. Adrien Nocent OSB, współzałożyciel Papieskiego Instytutu Liturgicznego przy Ateneum św. Anzelma w Rzymie.

Emerytowany profesor i dyrektor czasopisma Ecclesia orans, O. Nocent pograżył w żałobie nie tylko Akademię św. Anzelma w Rzymie, lecz także wiele wspólnot zakonnych i wiele diecezji we Włoszech i na świecie.

Urodzony w Marcinelle, w Belgii w roku 1913, wstąpił w 1933 do opactwa benedyktyńskiego w Maredsous. Został wprowadzony w studium teologii i liturgii przez wielkich mistrzów z benedyktyńskich opactw Saint-André w Burges i Mont-César. Mistrzowie ci w latach trzydziestych zwrócili jego uwagę w kierunku studiów biblijno-patrystycznych. Nieco później O. Nocent odbywał studia specjalistyczne w Instytucie Liturgicznym w Paryżu i na Sorbonie.

Obdarzony wielką zdolnością przewidywania przyszłości O. Nocent wyprzedził Sobór Watykański II, gdy w roku 1961 wraz z O. Neunheuserem, wielkim znawcą historii liturgii i sakramentów, oraz z O. Marsilim, wykładowcą na Wydziale Teologicznym św. Anzelma, założył Papieski Instytut Liturgiczny św. Anzelma w Rzymie. Pomiędzy tą trójką wielkich ludzi istniała głęboka wspólnota myśli i trwała przyjaźń, która wydała wspaniałe owoce czynów.

Przez ponad 30 lat O. Nocent był profesorem Instytutu Liturgicznego i wychował wiele pokoleń prowadzonych przez siebie studentów. W roku 1984 stał się jednym ze współzałożycieli czasopisma Ecclesia orans, którym kierował aż do samej śmierci.

Po ogłoszeniu Konstytucji o liturgii świętej Sacrosantum Concilium biskupi i przełożeni zakonnicy ciągle odwoływali się do O. Nocenta w szerzeniu ducha odnowy liturgicznej we Włoszech i w innych krajach. Kongregacja ds. Kultu Bożego powołała go na współpracownika w przygotowaniu nowych ksiąg liturgicznych.

Przez siedem lat w miesiącach letnich O. Nocent prowadził wykłady na temat liturgii na Uniwersytecie w Montrealu, w Centrum Marianistów w Bostonie, u trapistów w Gethsemani, w klasztorze Tomasza Mertona. W roku 1962 znalazł się w Kamerunie, Senegal i Togo z wykładami na temat liturgii. Z biegiem czasu stawał się coraz bardziej popularnym liturgistą, szczególnie we Francji i w Belgii.

Poza działalnością dydaktyczną O. Nocent wykazał też żywe zainteresowanie działalnością wydawniczą. Mówiąc o jego obfitym dorobku pisarskim, należy wspomnieć jego wielki wkład w pierwsze i w drugie wydanie klasycznego dzieła liturgicznego L'Église en priore.

Dla O. Nocenta liturgia stanowiła całe jego życie. Aż do momentu śmierci. Mimo podeszłego wieku nie przestał przemierzać Włoch prowadząc kursy i dni liturgicznych refleksji w męskich i żeńskich zgromadzeniach zakonnych.

W dniu 4 grudnia 1996 roku, czyli zaledwie na pięć dni przed śmiercią, wygłosił laudację w czasie nadawania doktoratu honoris causa z teologii liturgii Kardynałowi Virgilio Noce. Pomimo cichszego niż zwykle głosu uderzała wszystkich jasność jego myśli i polot jego wypowiedzi, i to w ostatnich momentach przed odejściem z tego świata.

Wierny sługa Kościoła i mistrz niestrudzony, O. Adrien Nocent był filarem Papieskiego Instytutu Liturgicznego w Rzymie. Jego żywe usposobienie, entuzjazm i twórczość pozostaną w żywej pamięci Ateneum św. Anzelma w Wiecznym Mieście i stanowić będą przykład oraz zachętę do dalszej pracy dla Kościoła.

L' Osservatore Romano, wyd. wł., 12 grudnia 1996, nr 285.
Z włoskiego tłumaczył ks. Józef Sroka.

O. Max Thurian

Urodził się w rodzinie kalwińskiej w Genewie. Wstąpił do wspólnoty w Taizé w 1942. Współuczestniczył w przygotowaniu dokumentu Światowej Rady Kościołów na temat sakramentu chrztu, kapłaństwa i Eucharystii. Jeszcze jako brat, Thurian był obserwatorem na Soborze Watykańskim II, posługiwał też w Radzie ds. wprowadzenia w życie Konstytucji o świętej liturgii. W roku 1987 został przyjęty do Kościoła katolickiego i wyświęcony na kapłana. Był członkiem Międzynarodowej Komisji Teologicznej i ekumenicznej wspólnoty w Taizé oraz konsultorem Kongregacji Nauki Wiary i Kongregacji ds. Duchowieństwa. Zmarł w Genewie 15 sierpnia 1996. Newsletter, XXXII, 7-8(1996)

Czystość wiary i nieskazitelność moralności powinny stanowić właściwą normę liturgii, którą należy całkowicie uzgodnić z mądrymi naukami Kościoła. Jest więc Naszym obowiązkiem pochwalać i potwierdzać to, co słuszne, a zarazem hamować lub odrzucać to, co z prawdziwej drogi zoczyło. Niechaj jednak opieszali i gnuśni nie sądzą, że chwalimy ich, gdy ganimy błędzących lub hamujemy zbyt śmiałych; podobnie i nieroztropni niechaj nie myślą, że cieszą się naszym uznaniem wtedy, gdy karcimy niedbałych i leniwych.

Papież Pius XII, }Mediator Dei et hominum}, Wstęp